

dent ved hele spørgsmålet om opsigelse af aftalen.

Jeg tror, man som udenforstående gør klogt i at tage det udgangspunkt – det tror jeg også vælgerne vil gøre klogt i, når vi skal stemme om Unionstraktaten – at gå ud fra, at denne aftale varer lige så længe, som den gælder, og at ingen kan vide, hvornår den holder op med at gælde.

Så vil jeg godt vende tilbage til spørgsmålet, jeg har stillet her: Vil statsministeren være så venlig at svare på, om hensigten med Unionsstraktaten og aftalen med hr. Holger K. Nielsen er at undgå, at vi ved fremtidige magtoverdragelser til EU skal have folkeafstemninger? Det er jo det, der er spørgsmålet. Statsministeren var så venlig at opfordre mig til at læse det op, men det kan jeg ikke nå på grund af, at jeg kan se på formanden, at jeg skal afslutte spørgsmålet her. Men det var altså mit spørgsmål, og det vil jeg bede statsministeren besvare.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det svarede jeg kort og klart på før, og jeg gentager gerne svaret: Svaret er nej!

Må jeg så igen sige til hr. Keld Albrechtsen, at hr. Keld Albrechtsen godt kan spare sig alle forsøg på at tolke eller mistolke aftalens tekst. Den er meget klar: For at ændre denne aftale skal der være enighed mellem aftalepartierne. Sådan er det, og der kan hverken trækkes noget fra eller lægges noget til. Aftalen kan ændres, ja, men kun hvis der er enighed mellem partierne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg kan altså kun konstatere, at statsministeren svarer forskelligt på spørgsmålet om, hvordan aftalen kan opsiges, ændres eller annulleres, hver gang han svarer.

Det eneste, vi kan konstatere, er, at statsministeren har skabt fuldstændig usikkerhed om, hvor længe aftalen eksisterer. Det må vi bare konstatere, men det kan vi andre, der ikke er aftalepartnere, jo ikke gøre noget ved. Vi kan bare konstatere, at ingen kan vide, hvor længe den aftale vil vare.

Så vil jeg godt spørge statsministeren: Er det i hvert fald ikke korrekt, at virkningen af forfatningstraktaten og den aftale, statsministeren har lavet med hr. Holger K. Nielsen, vil være, at fremover vil man ikke benytte traktatændringer, når man vil give EU mere magt? Så vil man benytte den såkaldte passerelle, altså at man selv sidder og aftaler det, og så undgår man folkeafstemninger ved kommende overførsel af magt

til Unionen. Det kan godt være, det ikke har været statsministerens hensigt – jeg kan jo ikke tolke, hvad der foregår inde i statsministerens hoved – men det vil under alle omstændigheder være virkningen. Kan statsministeren ikke bekræfte det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nu svarer jeg så for tredje gang: Nej, det kan jeg ikke bekræfte. Det er således, at de områder, hvor man kan gå over til at træffe beslutninger med kvalificeret flertal, er områder, hvor der i forvejen er overdraget kompetence til EU. Der ligger ikke noget som helst nyt i det, det kan man i forvejen på en række områder, og fremover kan man det på nogle nye områder.

Kl. 15.55

Vi har lavet en national dansk aftale, som indeholder en beskrivelse af, på hvilke områder vi egentlig synes, det allerede nu er fornuftigt at gå over til kvalificeret flertal. På nogle andre områder siger vi, at hvis vi skal gå ind for kvalificeret flertal her, kræver det enighed mellem aftalepartierne. Det er, hvad der ligger i det, så også her kan hr. Keld Albrechtsen spare sig sine forsøg på at sætte lus i skindpelsen.

Det er mit indtryk, at hr. Keld Albrechtsen er ude på at blande sig i den debat, der finder sted i SF i øjeblikket. Det er nærmest det, der er hr. Keld Albrechtsens ærinde, og derfor vil jeg bare gentage det, jeg sagde før: Hr. Keld Albrechtsen skal ikke begynde at sprede misinformation om mulighederne for at opsiges eller ændre denne aftale. Den kan kun ændres, såfremt der er enighed mellem aftalepartierne.

Peter Skaarup (DF):

Jeg mener faktisk, at statsministeren selv har bidraget til, at diskussionen er opstået, ved at komme med lidt mærkelige, indbyrdes modstridende meldinger om forholdet. Men det får vi sikkert mulighed for at drøfte ved en senere lejlighed her i Folketinget.

Men jeg vil godt vende mig mod grundlovens § 20, for det, som man kan være usikker på med en aftale som denne, er jo, om der afgives suveræniteten i nærmere bestemt omfang, som grundlovens § 20 taler om. Hvis man har overdraget den kompetence til en lille, selvbestaltet gruppe af partier her i Folketinget, der har lavet den politiske aftale, er der jo reelt tale om, at det er de partier, der afgør, om et område kan overgå fra enstemmighed til flertalsafgørelse.